

PER-MAGNUS ELIAESON

DEN OSYNLIGA KATEDRALEN

UNDERGROUND X-PRESS

DEN PYTHISKA BRON

Den pythiska bron
som upphäver tidens förvandlingar
av våra liv
till stenar som krossas mot varandra
på underjordens teater
och fyller mitt hjärta med vulkanisk jord
ur vilken det växer blåa blommor
som fridlysta ekon
av sirensång
som sänts upp som röksignaler
av de invigda skuggorna på andra sidan
floden.

ORFISK LÖNNDÖRR

Om det inte finns någon löndörr på det vita pappret till poesin måste jag dikta den. Denna löndörr är ljuset i slutet av tunneln, facklan i labyrinten, ljuslågan som genomborrar nattfjärilens hjärta som en kallelse till ett högre liv och den gnista som alltid överlever som fröet till en ny eldfågel när Fågel Fenix dör och får den att vakna till liv varje gång poeterna rör med sina pennor vid det vita arket som tändstickor under förutsättning att de är rituellt förberedda eller inspirerade, det vill säga kanaliserar ljuskällan som fångarna i Platons grotta längtar till och får sina ord att röra vid deras hjärtan som solglittrande floder.

Om jag inte lyckas öppna löndörren i det vita pappret känner jag mig som en halv människa, en skugga, som en blomma som varken kan öppna eller sluta sina blad eftersom den inte har några utan istället lever i en värld där den äter hunger och dricker törst, ett demiurgiskt limbo där alla sparlågor bär sin längtan att brinna för full kraft som ett ok, ett oförtjänt livstidsstraff.

Men om löndörren i det vita pappret öppnas fälls den orfiska vindbryggan ned och de alkemiska länkarna börjar smidas.

TRANSCEDENTAL ETYD

Jag har inte staven av såpbubblor eller det svävande fickuret och måste därför gå genom en labyrint av törnrosor innan jag kommer ner genom förtrollningen som är ett ultramarinblått fluidum som materialiserar det osynligas konvexa drottningar utan att förringa denna hederscodex av liljor som följt den i radbandets symbolik invigde prinsen under hans resa genom spegelsalen när han förundrades över ett ögas tyngd och alla stjärnor som fanns begravda under regnbågen och ännu levde i hotellet av fågelsång där drunkningsdöden var obligatorisk för att få tillträde till den hemlighetsfulle nattportiern som rullade en signetring framför sig på bordet där han gick noterande varje tärningskast från rymden med en örnfjäder i vars kontur man kunde ana den lena profilen av ett kvinnoansikte vilket alltid blommade som ett kastanjeträd omedvetet om sin kvinnlighet därför att det var ett träd men ändå älskat av varje man som gick förbi och ägarinna av ett stoppur invirat i tystnaden som av ett sidensläp och iklätt en purpur sydd av koloraturarior som sänts till jorden i ett brev stämplat på Mars där adressen bara stod att läsa som tecknet av en örn som ringats in i en aura av ockult telepati som ännu var lugn som vattnet när det sover och lägger ut det vita lockbetet för svanarna som får dem att sjunga och dö med slokande halsar i den alltför blåa sommaren som har klippt bort alla fingrar av sammet från sin handske och låtit dem bli gångar

där bekvämlighetens mullvadar bygger nya slott åt tanken med balustrader av vit eld där sagans drottningar står jonglerande de 12 flyglarna på dödens hotell där kandelabrarna bott och virkat sina bibelkommentarer framför kakelugnen som förlorat sitt hjärta i en mimerögd brunn där den förtidigt bortgångne ballongfararen ännu gör sig påmind som ett eko i kulvertarna som leder in i Sfinxens pupill där nätkonstruktionerna inte kan övervinna den gotiska passionen för den makabra symmetrin hos en fransk park som slingrar som ett golv av ormar längst ner i honungsupptäckarnas inälvor som ger ifrån sig samma rubinröda sken som fönstret där orkidén har klättrat ut ur sig själv och mångdubblat sig i det epifaniska ljuset som träffar hammarens ögon som en slagruta och får dem att förirra sig allt längre ner som det brinnande soluret när det rör sig kring sin egen axel hänryckt av den växande gastronomiska njutningen hos tystnadens pistill som öppnar sig med allt vidare famntag för att drunkna i den magiska spegelbilden som lossnar från ängelns svärd.

LABYRINTER & SPEGELSALAR

Ibland undrar jag om jag skulle vilja byta ut reflektionerna i spegelsalen mot någon sorts transcendentalt självgenomskådande som löser upp dem till illusioner och demiurgiska drömbilder eller, innerst inne, vill att gångarna i labyrinten ska mynna ut i en invigande och omvändande Damaskusupplevelse, en illumination som vrider och vänder allting rätt som urverket i ett solur som inte kastar några skuggor.

Egentligen är jag nog lika oskiljaktig från de opaka självreflektionerna i spegelsalen och de tillsynes ariadnetrådslösa tankegångarna i labyrinten, deras förment sublimes, nyplatoniska mimesis och hägrande transparens, som Penelope från sin upprepade väv och Ahasverus från sin ändlösa väg. Jag söker inte längre en slutgiltig port in i ett högre liv, en teleologisk Mandala eller en Betlehemsstjärna som överglänser alla andra i kalejdoskopet och har förlikat mig med att det alkemiska arbetet med de vises sten förblir ett oavslutat sisyfosarbete och att de orfiska eldtungorna och det sufiska vinruset bara kan förvandla ett sekulärt Hades till ett gudomligt Elysium temporärt.

Men jag försöker fortfarande få reflektionerna i spegelsalen att genomskåda sig själva och labyrinten att hitta ut ur sig själv trots att den mystiska självinsikten och den metafysiska bergsutsikten inte varar för alltid.